

1Móz. 21,4-9

„*Otthon édes otthon*” - szoktuk gyakran mondogatni. „*Mindenhol jó, de a legjobb otthon*” - egy másik jól ismert mondás. Amikor ezeket kimondjuk nem kimondottan a házra, lakásra értjük, hanem arra a helyre, ahol boldogságra, nyugalomra és szeretetre lelünk. Ahol a mindennapi rohanások és nehézségek végetérnek és megpihenhetünk. Gondoljuk csak végig, hogy mit jelent számunkra az otthon? Hiszen az a mondás is ismerős, hogy „*háza sok embernek van, de igazi otthona kevésnek.*” Életünknek nagyon zavaró tényezője lehet, ha nincs egy igazi otthonunk, ha nincs egy igazi nyugvóhelyünk. **Örületbe és kétségbeesésbe kerget** a hontalanság, otthontalanság érzése. Azért, mert az otthonban tartozom valakihez, vagyok valakié és vagyok én is valakinek. Milyen szép és áldott ajándéka ez Istennek.

Azonban Istenben is otthonra lelhetünk, már itt földi életünk során, hiszen Atyánknak szólítjuk és mi az ő fiai vagyunk. Ha megfélekedzünk Istenről, akkor hamar türelmetlenek és elkeseredettek leszünk a bajban, és ebből az állapotból semmi jó nem következhet, ahogy az igében is hallottuk.

De a hívő keresztyén embernek más otthona is van, a földin kívül, mégpedig a Mennysország, mint az otthon ahova vágyódom. Az az otthon, amelyet Jézus ígért meg mindazoknak, akik Őbenne hisznek. „*Az én Atyám házában sok lakóhely van. Elmegyek, hogy helyet készítssek nektek*” – olvassuk János evangéliumában. A keresztyén ember célja, hogy haza érkezzon Istenhez és az odavezető út, nem egy sima, akadálymentes út, hanem rögökkel és akadályokkal teli. Ez a világ az a hely ahol átmenetileg lakunk, de igazi otthonunk Istennél van. Vágyunk-e erre az otthonra kedves testvéreim? Kérjük-e Istentől, hogy megsegítsen az oda vezető úton? Hogy a nehézségek és csüggedések idejében is felnyissa szemünket, hogy ő velünk van és gondot visel rólunk?

I. Fontos az otthon, de ugyanolyan fontos az út, amely Haza vezet. Mit jelent ezen az úton lenni kedves testvéreim? Milyen nehézségekbe ütközhetünk ezen az úton? Erről szeretnék beszélni a prédikáció első felében.

Egy viszonylag friss élményemet szeretném megosztani veletek, amikor én is egy hosszú és ismeretlen útnak vágtam neki, ahogy Izráel népével is történt. **A múlt tanévben feleségemmel együtt úgy döntöttünk,** hogy megpályázzunk egy ösztöndíjat Németországba és egy évig ott

folytatjuk tanulmányainkat. Hamar rájöttem, hogy három hónap alatt nem lehet egy nyelvet nulláról megtanulni, de nem adtam fel az igyekezetet, sőt Isten is több olyan jelet, bátorítást adott, ami erre biztatott. Éreztem, hogy mindez része az Ő tervének. Aztán kimentünk Lipcsébe és kezdődtek a nehézségek. Nehezen értettem az ottani embereket, a kommunikációról ne is beszéljek, nehezen intéztem a hivatalos ügyeimet, egyszerűen nehezen boldogultam a mindennapokban. Aztán újabb nehézségek jöttek. Elvesztettem a pénztárcámat, benne minden hivatalos irattal és kezdődtek az újabb rémálmok, az újabb ügyintéзések. Szorított az idő, hiszen haza kellett repülnöm, hogy itthon nyelvvizgázzak, azonban iratok nélkül nem volt lehetséges. Sikerült nagy nehezen egy papírt szereznem, amivel haza tudtam volna jönni, de az idő hiányába lekéstem a repülőt, amely több száz kilométerre volt Lipcsétől és egy teljesen idegen városban kellett megoldást keressek, hogy 20 órán belül hazaérjek. Végül sikerült egy autót kapnom, amely Szatmárig elhozott. Nem aludtam két éjjel, de mindez nem volt elég, a vizsgáról is elkéstem. Ekkor nagyon elkeseredtem és magam alatt voltam. Zúgolódní kezdtem, hogy miért kellett nekem ez az egész Németország, miért nem maradtam itthon? Mi jöhet még? Isten azonban nem hagyott magamra ezen az úton és a legmélyebb pontra engedett ahhoz, hogy kimondjam, Uram te tudod, hogy mi mindezzel a szándékom és célom, kérlek szabadíts meg! Legyen, ahogy te akarod és átengedtem neki az események irányítását. El kell mondanom, hogy ezt követően csodálatos dolgokat tapasztaltam meg és egy csodálatos évnék lehettem a részese.

Így volt Izrael népe is. Isten elhívta őket egy hosszú, kimerítő, de áldásos útra. **Nagyon sok csodában részesítette** őket már a kezdetek kezdetétől. Megszabadította őket az Egyiptomi fogságból, kettéválasztotta előttük a Vörös tengert és szárazon keltek azon keresztül. Majd manna-t és fűrjeket adott nekik táplálékul, vizet fakasztott a kősziklából és megvédte őket minden ellenséges támadástól. A nép azonban folyton folyvást elfeledkezett ezekről a csodákról és, ahogy egy kisebb nehézségbe ütköztek fellázadtak Mózes és Isten ellen. **Isten hitetlenségük miatt megbüntette a népet** azzal, hogy 40 éven keresztül kellett bolyonganiuk a pusztában, amíg bemehettek az ígért földjére, a tejjel és mézzel folyó földre. Úgy is mondhatnánk, hogy arra a földre, amely otthont nyújthat, és a későbbiekben nyújtott is a népnek.

A felolvasott történet előtt is arról olvashatunk, hogy Izrael fiai Isten segítségével hatalmas győzelmet aratnak Kánaán királya ellen és a nép ezért nagyon hálás Istennek. A rézkígyóról szóló történetben azonban újra a nép panaszáról és dühkitöréséről hallhattunk, mely Mózes és Isten

ellen irányult. **Ez a történet a vándorlás szakaszának a végén helyezkedik el**, ahol az Atyák többsége, akik a múltban folyamatosan Isten ellen lázadtak, már nem éltek. Azonban azt látjuk, hogy a fiak nemzedéke ugyanúgy, ahogy az Atyáké bele tudnak esni ugyanabba a bűnbe. **A történet egyik fő mondanivalója**, hogy lehet, hogy a fiak nem különbek az Atyáknál, de az Úr ugyanaz az irgalmas és könyörületes Isten, akit elhívta őket erre az útra.

A nép már majdnem elért Kánaán földjére, arra a helyre ahol végre otthonra lehettek volna, amikor megtudták, hogy az edomiak nem engedik át őket országukon és meg kell azt kerülniük. Ott van előttük a megígért otthon, de nekik mégis ellentétes irányba kell menniük. Egy újabb nehézségbe ütköztek a meglévők mellett. Hiszen gondoljunk bele, hogy nehéz lehetett ám nekik 40 éven keresztül vándorolni a pusztában éjjel és nappal, 40 évig ugyanazt az eledelt enni, ugyanazt a kihalt környezetet látni és még sorolhatnám sokáig. Elfogyott a népnek a türelme és ekkor lázadnak fel. Ezt hallhattuk az 5. versben, hogy: *„és így beszélt a nép Isten és Mózes ellen: **Miért hoztatok el bennünket Egyiptomból? Azért, hogy meghaljunk a pusztában? Hiszen nincs kenyér és nincs víz, szívből utáljuk ezt a hitvány eledelt.**”* Oda vezette őket a lázadásuk a keserűségük, hogy megutálták az Úr ajándékát, amely mindaddig eltette őket és jöttek a „miértek.”

Gondoljunk csak bele életünkben, hogy milyen sokszor mi is elfáradunk, elcsüggedünk, letérünk az Isten útjáról és ilyenkor jönnek a mi életünkben is a miért kérdések. **Annaira felgyorsult minden körülöttünk**, hogy szinte, már semmi iránt nem tudunk türelmesek lenni. Minden ember a gyors beteljesülésre vágyik és szinte képtelen a várakozásra. Meg kell tanulnunk türelmesek lenni Isten iránt, mert amit ő nekünk megígér, azt be is teljesíti. Meg kell tanulnunk hálásak lenni Istennek mindazért, amivel magajándékozott bennünket testvéreim. Lássuk meg, hogy nem magától értetődő a boldogság, a család, az otthon, a mindennapi eledel, a kapcsolataink, hanem mind Isten ajándékai. Ha ezt nem vesszük észre és nincs hálaadás az életünkben, akkor jönnek a keserűségek és a miértek. Ha nem tanuljuk ezt meg, akkor a mi életünk is egy pusztává válhat, ahol folyamatosan bűnök csapdájába esünk és elszakadunk Istentől.

Mit tesz az Úr a nép elszakadását követően? Isten ez alkalommal nem szól semmit, azonnal ítél és jön a pusztulás a kígyók által. A kígyók addig is ott voltak a pusztában, hiszen ők a puszták lakói, de mindaddig Isten védte a népet, hiszen szövetséget kötött velük. Amikor

azonban fellázadt a nép ellene, megutálta az ajándékát, kiléptek a szövetség védelméből. Elvesztették az Istenbe vetett bizalmukat, elfelejtették a sok-sok csodát és ezt követően jön az ítélet.

II. Milyen erőforrásról beszél nekünk az ige az otthon felé vezető úton? Ki az az erőforrás, akibe kapaszkodhatunk nehézségeink közepette? Ezt a kérdést fogom kibontani az igehirdetés második felében.

A legnagyobb és legfontosabb erőforrás Isten. **Úton lenni Istennel, az egyetlen szükséges dolog, hogy életutunk végén** az általa számunkra elkészített otthonba kerüljünk. Istennel járni ezen az úton nagy öröm, de egyben óriási felelősség is. **Erről a felelősségről** hallhattunk az istentisztelet elején elhangzott igeszakaszban, ahol Az Úr Jézus teljes mértékben magáról beszélt Nikodémusnak, ennek a történetnek a fényében. Az hangzott el, hogy „**ahogy Mózes felemelte a kígyót a pusztába, úgy kell az emberfiának is felemeltetnie, hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.**” (Jn. 3,14-15) Ennek a felelősségnek a legterhesebb része a feltétel nélküli hit Istenben, az ő szabadításában. Le kell győznünk félelmeinket, kicsinyhitűségünket, bűneinket és fel kell néznünk Jézusra, aki átokká lett értünk, hogy mi élhessünk őáltala. **Ebben a böjti időszakban figyelmünk irányuljon arra, akit átszegeztek, akit Isten bűnné tett értünk.** Ő azért jött, hogy aki a keresztnél áll és föltekint rá, az meggyógyuljon. Ezért arra kérlek testvéreim, hogy **figyelmünk irányuljon az igaz bűnbánatra és az ő megbocsátó tetteire,** a keresztre. Ne a nehézségeket, a gondokat lássuk, hanem Jézust, akitől erőt kaptunk a bűn elleni küzdelemben.

A réz az ítélet jele a Bibliában. Itt azonban az ítéletben jelenlevő kegyelmes Istenről olvashattunk. Aki ugyanis felnézett, az életben maradt. **A nép, amikor őszinte bűnbánatra jutott, beismerik,** hogy mindaz, ami történik bűneik következménye, Isten megmutatja kegyelmét, szabadítását. Azonban ehhez kellett nekik az a mélypont, amit így ír le történetünk, hogy „**sokan meghaltak**”.

A feltekintés az eredeti szövegben nem azt jelenti, hogy egy rövidke pillanatra oda nézek és megszabadultam. Egy tudatos, koncentrált, hittel való folyamatos nézést jelent. Azt a hitet, hogy Isten utasítása szerint, ha a rézkígyóra nézek, akkor megszabadulok. Istenem vétkeztem ellened, tudom, hogy szükségem van a te bűnbocsátó kegyelmedre.

Testvéreim mi is sokszor elbukunk, elesünk, bűnbe keveredünk és jön az Isten büntetése, de ilyenkor sose felejtsük el, hogy ott van a hitünk, ott van Jézus akire, ha felnézünk, aki ha életuntunkban előttünk jár, szabadítást ad nekünk.

Ennek az igehirdetésnek a fő mondanivalója, hogy az Isten útján járó hívő ember egyetlen erőforrása, ha Istenre tekint, és benne bízunk. Őbenne és Őnála otthonra lelhetünk.

Testvérem, ha Jézusra nézel, akkor túllátsz önmagadon, elismered, hogy vétkezes vagy és belátod, hogy szükséged van Istenre és az ő szabadítására. Ha felnézel Jézusra örök életet nyersz testvérem, mert Jézus Krisztus az út az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához csakis Őáltal. Ámen.